

PEL MAR DE LA VIDA

pseudònim: RUBRICATUS

PEL MAR DE LA VIDA

*Gira, gira els ulls enlaire,
no miris les platges roïns,
dóna el front en el gran aire,
sempre, sempre mar endins.*

Joan Maragall (Excelsior)

1- Sóc un mariner...

Sóc un mariner que explora la nit
cercant els estels que són fugissers,
els més matiners que moren darrers
i aquells que allunyats ronden l'infinit.

Espurnes brillants, perles lluminoses,
l'excés de claror ofusca la ment,
se'm desvia el rumb entre el firmament
guiat pel parany de llums capcioses.

Els somnis novells s'han esgarriat,
els que són antics estan de tornada,
n'enceto de nous pel cel estrellat.

Segueixo un deixant que és tan sol d'anada,
elevo els afanys fent meu el traçat,
conscient que el destí no té davallada.

2 - Les veles del cor...

Les veles del cor les duc desplegadas,
per cel, terra i mar afronto el destí
de néixer quan dorm l'estel matutí
i morir quan cau la posta daurada.

Em llevo dels ulls el vel que impedeix
descobrir el camí que du a l'albor.
Desvetllo la ment de claror a claror,
quan veig que l'esguard se m'enterboleix.

Dins del laberint sols hi ha una sortida
que l'he de buscar sense cap planell,
sols he d'escoltar la veu que ara em crida

o veure el traçat que indica el penell,
per saber d'on ve la ràfega eixida,
capaç d'impel·lir ben lluny al vaixell.

3 - D'èsser un rodamón...

D'èsser un rodamón en sóc ben conscient;
quan meno el timó i sé per on vaig,
afronto el destí on faig o desfaig,
sigui a cor que vols o a contracorrent.

Dalt de l'univers hi ha un estel que em guia
i m'està indicant on para el meu Nord,
en quin oceà trobaré bon port
per si he d'ancorar i em cal fer-ne via.

En front del traçat no puc flaquejar,
ni em puc sentir atret pels cants de sirena
que amb el seu encís em volen temptar.

Quan veig males arts em giro d'esquena,
perquè cap parany m'arribi atrapar
l'anhel que pretén: l'ànima serena.

4 - Tots els vells camins...

Tots els vells camins que deixo al darrera
els ha dibuixat el pas de la nau.

Tot es veu confús entre blau i blau,
l'horitzó esvaeix la llum viatgera.

L'arada del temps va solcant l'escorça,
mentre es va desfent el cabdell dels anys.
Es buida el cistell de rauxa i d'afanys,
i l'oreig del cos va perdent la força.

Aquesta besllum d'una hora tardana
està enterbolint els ulls de la lluna.
Sols trobo l'accés per la clariana

que el cel m'ha mostrat en hora oportuna,
per enllumenar la idea profana
que tan sols de nit, el cel s'enconfurna.

5 - Oh! com és la nit...

Oh! com és la nit quan camino sol,
mentre es va esmunyint el temps fonedís
enmig del desert del meu desencís,
veient cremar el ble dins del meu gresol.

Avanço pel temps cercant l'esperança,
amb el cistell buit de seny i de rauxa.
Quan cau la virtut s'alça la disbauxa,
quan s'alça l'oblit cau la remembrança.

Claror de ponent, cel del desencant,
embosques un sol mesell i covard,
escolant del cor: la llum i la sang.

Per redreçar el rumb... mai no és massa tard.
La rosa del vents guia als caminants
que cerquen destins lluny del seu esguard

6 - L'esguard m'obre pas...

L'esguard m'obre pas en vers l'infinit,
per clissar els secrets del temps i l'espai.
Si no entra pels ulls no s'esbrina mai.
Trec el cap al fil buscant un sentit.

Es van enfonsant moments i distàncies,
s'aixequen al vol secrets i barreres,
s'encén el llum verd enfront les senderes,
on cap portaler posa vigilància.

Als ulls entelats els hi trec el vel,
per tal de fitar el vast firmament
i poder observar si lluu un estel

que faci el traçat d'orient a occident,
per seguir de prop un rumb paral·lel
que em dugui al bressol del sol resplendent.

7 - Sortejo els esculls...

Sortejo els esculls a contraclaror,
escoltant els cants del vent i l'onada;
sóc un mariner de vida agitada
que va trampejant la mala maror.

Estic avesat a les malaurances,
a mantenir el rumb fins que es pon el sol,
haver d'orsejar sens perdre el control,
i afrontar tifons en temps de bonances.

Forejo en un mar d'ambigüitats
perseguint l'albor, per treure-li el vel
a la opacitat d'ignots postulats.

La vida m'ha fet salvatge i rebel,
paladí al servei dels desheretats
i dels afligits que clamen al cel.

8 - L'huracà parteix...

L'huracà parteix l'eix del governall,
estic a mercè de l'ona i del vent,
del rei Posidó que abriva el ponent,
de la llum d'un jorn que està a l'acaball.

M'incita el perill, l'enigma m'atreu.
Estic avesat a afrontar destrets,
anar de corcoll amb el cos maltret
i haver d'aguantar el pes de la creu.

Res no em distingeix pel grau de coratge,
tal vegada sí per ser obstinat,
i pels esperons que duc de bagatge.

El que m'ha esculpit no és l'instin innat,
ni un do especial rebut d'heretatge.
M'ho he guanyat a pols, no m'ha estat donat.

9 - Sóc un navegant...

Sóc un navegant pel mar de la vida,
no em crida cap joc ni cap aventura,
sols el curs incert d'una singladura.
Duc la proa al vent i l'ànima eixida.

Accepto el mannà de l'aigua del cel,
malgrat que el destí és caure als ramals
que em fan posar els peus per tots els fangals,
i em priven petjar tot traç paral·lel.

Què és més fefaent i què és enganyós?
Què cal ignorar o què cal comprendre?
Com transformar en pla, un sòl que és rugós?

Per triar el millor camí per emprendre,
cal un fur intern del tot rigorós,
que em senyali el nord que hauré de pretendre.

10 - Estic perseguint...

Estic perseguint un nord que és incert,
malgrat dur el cistell curull de dubtances,
per entre espais buit i velles estances,
avanço de front i a pit descobert.

Per què vull un plat que té buit el dins ?
per què vull un marc que no duu cap tela ?
que en faig d'un veler sense remes ni vela ?
que en faig d'un destí mancat de camins ?

Senderes de llum davallen del sol,
mostrant l'horitzó a tot caminant
que cerca la pau per l'ample redol

que envolta el seu cor quan va progressant
per la incertitud, fins rebre el consol
de veure la llum sorgir a cada instant.

11) - Enmig del perill...

Enmig del perill d'un cel que s'ablama,
sóc com un ventall al davant del foc,
que es veu obligat a entrar dins del joc,
de prendre partit, si el vent o la flama.

Davant la besllum intento ser brau,
no faig cap acció demostrant flaquesa.
La flama del cor està sempre encesa
i el vent de llevant no coneix la pau.

Dins del laberint sols hi ha una sortida
que l'he de buscar sense cap planell,
sols he d'escoltar la veu que més crida

o veure el traçat que indica el penell,
per saber d'on ve la ràfega eixida,
capaç d'impel·lir fins lluny al vaixell.

12 - Prefereixo el risc...

Prefereixo el risc de sofrir dempeus,
que no pas gaudir restant assegut.
Si duc el front alt no seré vençut.
A bocaterrós ningú no m'ajeu.

No em mostro incapaç ni em manca bravura,
no afluixo el pas mai en el caminar,
el neguit que puny em fa esperonar;
cap ullal de llop em torça o m'atura.

Anar als quatre vents no em duu a la deriva,
ni em fa recular, ni em torça l'esquena,
ni saltar pel dret, tota normativa.

Tot i haver creuat, llarg, la seixantena
la llum de llevant encara em motiva
i em fa cercar el rumb vers la mar serena.

13 - Con tot navegant...

Com tot navegant tinc por de la por;
por, de ser engolit pel broc de les ones,
pel ventre afamat de les mars pregones,
pel buit abismal de la tenebror.

Enmig dels esculls he deixat les dents,
s'han trencat els remes i l'eix del timó,
tot i així em mantinc al peu del canó
i em servo, fidel, als meus fonaments.

Em sento cridat per fars capciosos
que em volen sumir dins del fons marí,
la vida m'ha dut per tramats dubtosos,

que em fan plantejar quin és el camí.
Malgrat suportar uns cels tempestosos,
no vull perdre el rumb que tinc per destí.

14 - El mar encrespat....

El mar encrespat es pot fer planer,
si em ser jugar el coll amb l'ham agafat
i em sé desviar enfront del malfat
que em pot abocar fins el tram darrer.

És temps de llevar del meu paladar,
el sabor amarg que tenen les penes;
l'aigua dels vessants que duc dins les venes,
ans que m'ompli el cor, fent-lo desbordar.

No busco la pau d'unes aigües manses,
ni amarrar en cap port, amb casa coberta,
sols busco evitar forejar amb recances.

Em veig obligat a estar sempre alerta,
per no ser engolit per falses bonances,
que em privin tenir l'ànima desperta.

15 - Duc la nau del cor

Duc la nau del cor amb la vela hissada.
Tripulant pel mar afronto el destí
de néixer quan dorm l'estel matutí
i morir quan cau la posta daurada.

Enfront del perill prenc calma i cauteles,
si no toco port no és per ser prudent.
A l'hora que el vent em ve de ponent
no arrio del pal l'anhel de les veles.

Navego en un mar d'ones gegantines
que en lloc de ser llis és rost i fragós,
oculta el seu fons mostrant les espines,

allotja dins seu un ventre golós
que m'obliga a fer mil rutes marines
per veure un albor seré i venturós.

TAULA

1. *Sóc un mariner...*
2. *Les veles del cor...*
3. *D'ésser un rodamón...*
4. *Tots els vells camins...*
5. *Oh! com és la nit...*
6. *L'esguard m'obre pas...*
7. *Sortejo els esculls...*
8. *L'huracà ha partit...*
9. *Sóc un navegant...*
10. *Estic perseguint...*
11. *Enmig del perill...*
12. *Prefereixo el risc...*
13. *Com tot navegant...*
14. *El mar encrespat...*
15. *Duc la nau del cor...*